

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִלּוּ וְנִחְמָד לְמַעַן יִדוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלָק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרַךְ כ"ה - חֲלָק כ"ו

קוֹנְטֵרְס 746

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תְּשַׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיִה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

יהיה מסור בידך, את ברכה, שהוא צדיק דקדושה כנ"ל, הוא סימן להרב ולתלמידיו שלו, אשר תשמעו אל מצוות ה' אלוקיכם, ומדקדים במצוות לא תעשה, ושומרים עצמם ממדות רעות, ועוסקים תמיד רק במדות טובות ומעשים טובים, שהכל הוא בכלל אשר תשמעו אל מצוות ה' כנודע, ואת הקללה שהוא צדיק דקליפה רחמנא ליצלן, הוא סימן להרב ותלמידיו שלו, אשר לא תשמעו אל מצוות ה' אלוקיכם, רצה לומר שכל עשיתם הוא בקלות ולעול ולמשא, וכן גם כן מנתנהג במדות רעות, והכל הוא בכלל אשר לא תשמעו אל מצוות ה' אלוקיכם, עד כאן שמעתי מפי הקדוש ודפח"ת, לזה אמר התנא איזה רבי שיש לו דרך ישרה שיבור לו אדם, השיב ואמר כ"ל שהוא בחינת צדיק כנודע, ותפארת לעושיה במצוות ובמעשים טובים בחן ובחסד בכל עשיותיו, וכן תפארת לו מן האדם, כלומר מחמת גודל יראתו וקדושתו ואהבת הבורא ברוך הוא, רואה כל בני אדם שתפארת לו שם רבי, ובו תדבק, כדאיתא (תענית דף ז' ע"א) אם תלמיד חכם הגון הוא, ממנו תאכל ואתו לא תכרות, (ולמד ממנו) ואם לאו אותו תשחית וכרת וסר מעליו, עד כאן, לזה "אם תפארת לו מן האדם" גם כן, אז "ובו תדבק".

ספר זקן ביתו מ"א אופן ז' דף מ"ז

9

**כמו שישי צדיק אמת כן יש קללה כנגדו מהסטרא
אחרא מלובש בברכה – הם רבים מאוד – ורבים
מעמי הארץ נמשכים אליו**

ראה אנכי, שתמיד תשגיח על נקודת יהודי שלך שהוא משורש אבות איו"י שלא יתקלקל חלילה ויהיה נמשך לשורש קדושה לתקן נפשך באמת כי הרבה טעות ומטעין יש וכו', ואמר הטעם שצריכין חיפוש כ"כ להשגיח על נקודת אנכי, ואמר נותן לפניכם היום ברכה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד בן יי בוא ו"ן בן יי ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

וקללה את הברכה, וגם הקללה יהיה מלובש ברכה וכו', כי כמו שיש צדיק נשמה גבוה וקדושה, כן יהיה נגדו קללה מלובש בברכה שיקרר לבבות בני אדם וימשוך אותם לדרכים משונים והבלים ועוד שהוא יהיה פרוש ויושב ומתענה כל היום בטלית ובתפילין ועוסק בתורה יומם וליל ומראה עצמו שאין קדוש כמוהו והוא חכם ומשכיל למשוך לחכמות זרות חלק משמן חכה ואליו יתמשך כל הנוטה בלבנו לצד הרע כדי שיהיה הבחירה חפשיות, והם רבים מאוד כי ס"ם הרשע נתגשם ונכנס בלב של זה הקללה המלובש בברכה שהוא כנגדו של הצדיק, ורבים מעמי הארץ נמשכים אליו כי הוא קדוש ואינו נהנה כלל מזה העולם להבנת הטפשים, אבל מי שנקודת יהודי שמור אצלו אותה הנקודה הקדושה ימשוך אותו לשורש קדוש וכו', והקללה יהיה לך אם לא תשמעו ואתה מטעה ומשטה את עצמך ולבך נוטה לצד הרע וסרתם מן הדרך אזי תדבק את הקללה ויגרום לך הקללה ללכת אחרי אלהים אחרים.

(היכל הברכה ריש פ' ראה)

לא.

בשם הבעל שם טוב הק' זי"ע

**אותו צדיק שמעמיד הס"מ הוא נראה לעיני הבריות
יותר צדיק מצדיק האמת**

בשם הבעל שם טוב זי"ע וישטמוהו בעלי הצים ראשי ערב רב מקליפת נוגה וכו' ונוגה הוא שוא בגוף וימשוך את מי שאינו ראוי ואת מי שמעורב ברע אצלו, ושני שעירין שוין היו במראה ובקומה ובדמים, כי אותו שמעמיד הס"מ הוא צדיק לעיני הבריות יותר מצדיק אמת ואליו נמשכין הראוין אליו וכו', ואשר הס"ם מעמיד עזאזל לנגד, יש

בגלגול שלישי, ורוכב על סוס
ירק, וזה הגוף.

והם מזל אריה, מזל שור, מזל
נשר, שעליהם נאמר הן כל אלה
יפעל א"ל פעמים שלש עם גבר,
ואם שלש אלה לא יעשה לה,
לנפש, בשלשה גלגולים, שעושה
לה שאר פסות ועונה, ויצאה חנם
אין כסף, ועל שלשה פשעי
ישראל ועל ארבעה לא אשיבנו,
ועל ארבעה, שהוא מזל אדם, לא
אשיבנו, שלא יקלקלו אותו.

אבר לצידיקים, ועשה חסד
לאלפים, אלפים ודאי, שלשה
גלגולים בהם הוא מרויח שלשת
אלפים, שהם עולמות של
פסופים, ולמי? לאהביו ולשמרי
מצותיו. לרשעים שהם לא יחזרו
בתשובה בשלשת הגלגולים
הללו, נאמר בהם והאבדתי את
הנפש ההיא מקרב עמה. אמר:
רבי, אם כן אני יורד, אלא שבע
ארצות הן, ועולים לשבעים כנגד
שבעים נפש, ושבע ארצות הן:
ארץ, אדמה, ארקא, גיא, ציה,
נשיה, תבל, והם שבעה מדורי
גיהנם. אותה נפש שלא חזרה
בתשובה בשלשת אלה, מוריד
אותה הקדוש ברוך הוא למדורי
הגיהנם הללו, ושם נשפחת
לדורי דורות.

ואם הוא צדיק, נאמר בו פי שבע
יפול צדיק וקם. אמר לו רבי
אלעזר: ואם הוא צדיק, למה ירד
לשם? אלא כדי להוציא משם כל
נפש ונפש שהרהרו תשובה ומתו
בקצור שנים, והוא טורח
בשבילו, זהו מאמר ראשון שהוא
בראשית.

תקון שרשים ושרשה

בראשית, זו מצוה ראשונה,
שנרמזה בשלשים ושנים
שבילים, שהם שלשים ושנים

תליתאה, ורכיב בסוסיא ירוקא ודא גופא.
ואינון מזל אריה מזל שור מזל נשר, דעלייהו
אתמר (איוב לב ט) הן כל אלה יפעל א"ל
פעמים שלש עם גבר, ואם שלש אלה לא
יעשה לה (שמות כא יא) לנפשא בתלת גלגולין,
דעביד לה שאר פסות ועונה, ויצאה חנם אין
כסף (שם), ועל שלשה פשעי ישראל ועל
ארבעה לא אשיבנו (עמוס ב א), ועל ארבעה
דאיהו מזל אדם לא אשיבנו, דלא יקלקלו
ליה.

אבר לצידיקיא ועשה חסד לאלפים (שמות כ ה),
אלפים ודאי, תלת גלגולין בהון איהו
רווח תלת אלפין דאינון עלמין דכסופין,
ולמאן לאהביו ולשמרי מצותיו (שם)
לחייביא דאיהו לא יחזרון בתיובתא בתלת
גלגולין אלין, אתמר בהון (ויקרא כג לא) והאבדתי
את הנפש ההיא מקרב עמה, אמר רבי אם כן
אנה נחית, אלא שבע ארעין אינון, וסלקין
לשבעין לקבל שבעים נפש, ושבע ארעין
אינון ארץ אדמה ארקא גיא ציה נשיה תבל,
ואינון שבע מדורין דגיהנם, ההיא נפשא דלא
חזרה בתיובתא באלין תלת, נחית לה קודשא
ברוך הוא במדורין דגיהנם אלין, ותמן אתנשי
לדרי דרין.

ואם הוא צדיק אתמר ביה (משלי כד טז) פי שבע
יפול צדיק וקם, אמר ליה רבי אלעזר,
ואם הוא צדיק אמאי נחית תמן, אלא בגין
לאפקא מתמן כל נפשא ונפשא מאלין
דהרהרו בתיובתא ומתו בקצרות שנים, ואיהו
טרח בגיניה, דא איהו מאמר קדמא דאיהו
בראשית.

תקונא תלתין ותלת

בראשית דא פקודא קדמא, דאתרמיז

ב"ב שְבִילִין, דְּאִינוּן ל"ב אֱלֹהִים דְּעוֹבְדָא
 דְּבְרָאשִׁית, כ"ב אֲתוּוֹן וְעֵשֶׂר אֲמִירָן דְּאֲתַפְלִילָן
 בְּהוּ, תְּקוּנָא קְדָמָאָה יְרָאָה, וְעֵלָה אֲתָמֵר (תהלים
 קיא) רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יְרָאת יְהוָה, דְּאִית דְּחִילוּ
 וְאִית דְּחִילוּ, (דף עו ע"א) יְרָאת יְהוָה דָּא
 שְׂכִינְתָא מְלָכוֹת קְדִישָׁא, יְרָאָה רְעָה דָּא רְצוּעָה
 לְאֲלֻקָּאָה לְחַיִּיבָא, וּמֵאִי נִיהוּ סַם הַמּוֹת
 דְּסַמָּא ל', נּוֹקְבָא דִּילֵיהּ, יְרָאת יְהוָה אִיְהִי
 אֲגָרָא לְמָאן דְּנָטִיר פְּקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, יְרָאָה
 רְעָה אִיְהִי רְצוּעָה לְאֲלֻקָּאָה לְמָאן דְּאֵעֵבֵר
 עֲלֵיהּוּ.

אֱלֹהִים שֶׁל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית,
 עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתוֹת וְעֵשֶׂר
 אֲמִירוֹת שֶׁנִּכְלְלוּ בָהֶם. הַתְּקוּנָה
 הַרְאִישׁוֹן יְרָאָה, וְעֲלֵיהּ נֶאֱמַר
 רֵאשִׁית חֲכֻמָּה יְרָאת יְהוָה, שֵׁשׁ
 יְרָאָה וְיֵשׁ יְרָאָה. יְרָאת יְהוָה זֶה
 הַשְּׂכִינָה, הַמְּלָכוֹת הַקְּדוֹשָׁה,
 יְרָאָה רְעָה זֶה רְצוּעָה לְהִלְקוֹת אֶת
 הַרְשָׁעִים, וּמֵי הוּא? סַם הַמּוֹת
 שֶׁל סַמָּא ל', הַנּוֹקְבָה שְׁלוֹ, יְרָאת
 יְהוָה הִיא שְׂכָר לְמִי שֶׁשׁוֹמֵר
 מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה, יְרָאָה רְעָה הִיא
 רְצוּעָה לְהִלְקוֹת אֶת מִי שֶׁעוֹבֵר
 עֲלֵיהֶן.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: אֲלַעֲזֹר
 בְּנִי, יֵשׁ מִי שְׂרָא מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
 הוּא פְּדִי שְׂיִיחָיו אֶת בְּנָיו וְיַגְדֵּל
 עֲשָׂרוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאִם חָסַר
 מִזֶּה, אֵינּוּ יָרָא מִמֶּנּוּ, זֶה לֹא שֵׁם
 לוֹ אֶת יְרָאת יְהוָה לְעַקֵּר, אֲבָל
 מִי שְׂרָא אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
 בֵּין בְּטוֹב בֵּין בְּצָרָה, זֶהוּ מִי שֵׁשֶׁם
 אֶת יְרָאת יְהוָה בּוֹ לְעַקֵּר, שֶׁשֵּׁלֵשׁ
 דְּרָגוֹת הֵן שֶׁל יְרָאָה, יֵשׁ יְרָאָה בֵּין
 בְּטוֹב בֵּין בְּצָרָה, וְיֵשׁ יְרָאָה שְׂרָא
 אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּטוֹב וְלֹא
 בְּצָרָה, וְיֵשׁ יְרָאָה שְׁלֹא שֵׁם אוֹתָהּ
 עֲלָיו לְעַקֵּר, בֵּין לְטוֹב בֵּין לְצָרָה.
 צְדִיק גָּמֹר שֵׁם אוֹתָהּ עֲלָיו לְעַקֵּר
 בֵּין לְטוֹב בֵּין לְדִין, הַבִּינּוֹנִי שֵׁם
 אוֹתָהּ עֲלָיו לְטוֹב וְלֹא לְדִין,
 הַרְשָׁע הַגָּמֹר לֹא שֵׁם אוֹתָהּ עַקֵּר,
 לֹא בְּטוֹב וְלֹא בְּדִין.

וְרַמְבַּם הַשְּׂכִינָה נִקְרָאת יְרָאָה?
 שְׂהַרִי הִיא נְטִלָה מִצַּד הַעֲמוּד
 הָאֲמֻצָּעִי אֲלֵא אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁהַעֲמוּד
 הָאֲמֻצָּעִי נוֹטֵל מִרְחֻמִּים וְדִין,
 שֵׁהֶם יְמִין וּשְׂמָאל, כִּף הִיא
 נוֹטֵלָת מִשְׁנֵיָהֶם, מִצַּד הַשְּׂמָאל זֶה
 נִקְרָאת יְרָאָה, פַּחַד יְצַחֵק, שֶׁמִּצַּד
 הַיְמִין נִקְרָא אַהֲבָה, וְזֶה הַמְצָנָה
 הַשְּׂנֵיָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ וְאַהֲבַת עוֹלָם
 אַהֲבַתִּיף עַל כֵּן מִשְׂכַּתִּיף חֶסֶד.
 וּמִצַּד שְׁנֵי הַצְּדָדִים הַלְלוּ נִקְרָא

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר אֲלַעֲזֹר בְּרִי, אִית מָאן
 דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּגִין דִּיחֻחוּן
 בְּנוֹי וְסִגֵּי עוֹתְרִיָּה בְּהֵאִי עֲלֵמָא, וְאִי חָסַר
 מְהֵאִי לֹא דַחִיל לֵיהּ, הֵאִי לֹא שׂוֹי לֵיהּ יְרָאת
 יְהוָה לְעַקְרָא, אֲבָל מָאן דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא
 בְּרִיף הוּא בֵּין בְּטִיבוּ בֵּין בְּעֲאֻקוּ, הֵא דָּא שׂוֹי
 יְרָאת יְהוָה בִּיהּ לְעַקְרָא, דְּתִלַּת דְּרָגִין אִינוּן
 דִּירָאָה, אִית יְרָאָה בֵּין בְּטִיבוּ בֵּין בְּעֲאֻקוּ, וְאִית
 יְרָאָה דְּדַחִיל לְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּטִיבוּ וְלֹא
 בְּעֲאֻקוּ, וְאִית יְרָאָה דְּלֹא שׂוֹי לָהּ עֲלֵיהּ לְעַקְרָא
 בֵּין לְטִיבוּ בֵּין לְעֲאֻקוּ, צְדִיק גָּמֹר שׂוֹי לָהּ
 עֲלֵיהּ לְעַקְרָא בֵּין לְטִיבוּ בֵּין לְדִינָא, בִּינּוֹנִי
 שׂוֹי לֵיהּ עֲלֵיהּ לְטִיבוּ וְלֹא לְדִינָא, רְשָׁע גָּמֹר
 לֹא שׂוֹי לֵיהּ עַקְרָא לֹא בְּטִיבוּ וְלֹא בְּדִינָא.

וּשְׂבִינְתָא אֲמֵאִי אֲתַקְרִיאת יְרָאָה, דְּהֵא
 הִיא מְסֻטְרָא דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא
 אֲתַנְטִילַת, אֲלֵא כְּמָה דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא
 נְטִיל מִרְחֻמֵי וְדִינָא דְּאִינוּן יְמִינָא וּשְׂמָאלָא,
 הַכִּי אִיְהִי נְטִילָא מִתְרוּוִיָּהוּ, מְסֻטְרָא
 דְּשְׂמָאלָא דָּא אֲתַקְרִיאת יְרָאָה פַּחַד יְצַחֵק,
 דְּמְסֻטְרָא דִּימִנָא אַהֲבָה אֲתַקְרִי, וְדָא
 פְּקוּדָא תְּנִינָא דְּאֲתָמֵר בָּהּ (ירמיה לא ב) וְאַהֲבַת

עולם אהבתיך על פן משכתיך חסד. ומתרין סטרין אלין אתקרי עמודא דאמצעיתא אור ונר, ושכינתא אורה אבוקה, אורה, ליהודים היתה אורה (אסתר ה טז), אבוקה הכי אוקמוהו מארי מתניתין דצדיקים קיימין קמי שכינתא כנר לפני האבוקה. מסטרא דימינא יהו"ה, ומסטרא דשמאלא אדנ"י דתמן דין, ובגין דא פיומא קדמא ויאמר אלהי"ם יהי אור (בראשית א א). בגין דחמש אור אינון פיומא קדמא, ואינון ה' עלאה ומתמן נהרין, י' בשמאלא ודא נר, ודא ה"י מן אלהי"ם ה' לימינא י' לשמאלא, (ו' מל"א מתרנויהו עמודא דאמצעיתא, בן י"ה, ודא איהו רוא אלהי"ם מל"א ה', דא פתיבת קדמא, ורוא דמלה ה"א, אלהי"ם דא מל"א ה' בהפוך אתון, ודא ה' ועירא, דאיהי מל"א מתלת אתון, ואתעבידת היו"ה, לעילא איהו היו"ה, ובה מתחילין אתון דאורייתא ה"ו ולבתר ט", ואנה אשתבח ה' בתראה, אלא ד' תות למהוי ה', אלא מאן גרם דפרח מינה ו' דאיהו ירך דילה, אלא נתנני שוממה כל תיום דנה (איכה א יג), דא הוד דאיהו ירך דילה דאתחורת איהו דנה באלף חמשאה, בגין דפרח מינה ירך, דעליה אתמר (בראשית לב כג) ותקע כף ירך ועקב, אשתמודע דמימינא קא מתחלת לממני את ד' עד נצח, והוד איהו ירך שלימו דילה, ודא איהו דאתיחב למשה, דא הוא דאתמר ונתן הוד למשה).

תקונא תלתין וארבע

בראשית, ב' נוקבא פתיחא לקבלא מימינא, לההוא (ג"א מההוא) דגמיל חסד עמה, ואמאי דאת י' על רישיה כגוונא דא ג', ובגין דא הרוצה להחכים ידרים, אם פן אמי ג' אחור לב', אלא רזא דמלה ואיש אשר יקח את אחתו או בת אמו וראה את ערותה והיא תראה את ערותו חסד הוא, ב' החזירה פניה מא', ג' החזירה פניה מב', ד' החזירה פניה מד', כל האותיות החזירו פניהן זו מזו, הוא (ויקרא כ יז), ב' חזרת אנפוי מא', ג' אחזרת אנפוי מב', ד' חזרת אנפוי

העמוד האמצעי אור ונר, והשכינה אורה, אבוקה. אורה - ליהודים היתה אורה, אבוקה - כך פירושהו בעלי המשנה, שצדיקים עומדים לפני השכינה כנר לפני האבוקה, מצד הימין יהו"ה, ומצד השמאל אדנ"י, ששם הדין, ומשום זה ביום הראשון ויאמר אלהי"ם יהי אור, משום שחמשה אור הם ביום הראשון, והם ה' העליונה, ומשם מאירים, י' בשמאל, וזה נר, וזה ה"י מן אלהי"ם, ה' לימין י' לשמאל, (ו' מל"א משניהם העמוד האמצעי, בן י"ה, וזהו סוד אלהי"ם מל"א ה", זו בתוכה ראשונה, וסוד הדין - ה"א, אלהי"ם זה מל"א ה' בהפוך אותיות, הו' זו ועירא, שהיא מל"א משלש אותיות, ונעשית הו"ה, למעלה הוא הו"ה, ובה מתחילים אותיות התורה הו' ואחר כך ט"ו, ואנה נמצאת ה' אחרונה? אלא ד' היתה להיות ה', אלא מן גרם שפרח ממנה ו' שהוא הרך שלה? אלא נתנני שוממה כל תיום דנה, וזה הוד שהוא הרך שלה, שהוא חור דנה באלף החמישי, משום שפרח ממנה ירך, שעליו נאמר ותקע כף ירך ועקב, נודע שממין מתחילה למנות האות ד' עד נצח, והוד הוא הרך, השלמות שלה, וזהו שנתן למשה, וזה שנאמר ונתן הוד למשה).

תקון שלשים וארבעה

ואינן פנים בפנים, ולמה? אלא סוד הדבר - וראית את אחרי וכו', ולמה מחזירות פנים זו מזו? בשביל העריות שהן כנגדם, א' כנגד ארור שהוא ערוה, ועליו נאמר ארור שכב עם אחותו, שהעריות הללו, כל אחד שזכב עם אמו ועם אחותו ועם בתו, ומחזירים פנים אליהם, שאין להם בשת פנים, אבל האותיות הקדושות מחזירות פניהן כבשת בעונה, עריה תעור, ובגללה נאמר ולפני עור לא תתן מכשול, עור שהיא עור, וסוד הדבר - ערום רעה ונסתר.

ואחר כך כשמתפשטים מהם, כלם מתחזרים ולא יתבששו, ומתחזדים אב עם אם, אח עם אחותו. כעת שערוה ביניהם, יש פרווד באותיות שהן יהו"ה, זהו שכתוב כי המות יפריד (בין אחים) ביני ובינך. אחר שהעריות עוברות מהן, יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד, והסוד של אחד - אח ד', הערוה של שניהם אחר. בזמן שמסתלק הקוץ מד' של אחד נשאר אחר, ועליו נאמר וסוד אחר אל תגל.

תקון שרשים וחמשה

בראשית, בתשרי נברא העולם, חסר א' להיות בראשית, זה אדם שנברא בתשרי, ומשום שעתידה הארץ להתקלל בגללו, זהו ארוה האדמה בעבורך. הסתלק מן תשרי ופתח בב' שהיא ברכה שתתברך הארץ, ולהוציא אותה מן הקללה, ולא עוד, אלא משום שתשרי הוא דין, לא נזכר שם בתשרי, שלא יתכן בו פעם אחרת. זהו שכתוב נר יהו"ה נשמת אדם.

איהו דין, לא אדבר תמן בתשרי, דלא יתכן ביה זמנא אחרא, הדא הוא דכתיב (משלי כ כז) נר יהו"ה נשמת אדם. (כך מצאתי).

מג', ה' חזרת אנפוי מד', כל אתון חזרין אנפין (דף עו ע"ב) דא מן דא, ולא אינון אנפין באנפין, ואמאי אלא רזא דמלה וראית את אחרי וכו' (שמות לג כג), ואמאי חזרין אנפין דא מן דא, בגין עריין דאינון לקבליהו, א' לקבליה ארור דאיהו ערוה, ועליה אתמר (דברים כז כב) ארור שכב עם אחתו, דאלין עריין כל חד שכיב עם אמיה ועם אחתיה ועם ברתייה, וחזרין אנפין לגבייהו דלית לון בשת פנים, אבל אתון קדישין חזרין אנפיהו כבשת בעונה, עריה תעור, ובגינה אתמר (ויקרא יט יד) ולפני עור לא תתן מכשול, עור דאיהו עור, ורזא דמלה ערום רעה ונסתר (משלי כב ג).

ולכתר דמתפשטין מנייהו מתחזדין פלהו ולא יתבששו, ומתחזדין אבא עם אימא, אח עם אחתיה, פען דערוה בינייהו אית פרוודא באתון דאינון יהו"ה, הדא הוא דכתיב (רות א יז) פי המות יפריד (בין אחים) ביני ובינך, לכתר דאתעבר עריות מנייהו, יהא יהו"ה אחד ושמו אחד, ורזא דאחד אח ד', ערוה דתרוייהו אחר, בזמנא דאסתלק קוצא מן ד' מן אחד אשתאר אחר, ועליה אתמר (משלי כה ט) וסוד אחר אל תגל.

תקונא תלתין וחמשה

בראשית, בתשרי אתברי עלמא, חסר א' למהוי בראשית, דא אדם דאתברי בתשרי, ובגין דעתידה ארעא לאתלטיא בגיניה, דא הוא ארורה האדמה בעבורך (בראשית ג יז), אסתלק מן תשרי ופתח בב' דאיהו ברכה לאתברכא ארעא, ולאפקא לה מן לוטיא, ולא עוד אלא בגין דתשרי איהו דין, לא אדבר תמן בתשרי, דלא יתכן ביה זמנא אחרא, הדא הוא דכתיב (משלי כ כז) נר יהו"ה נשמת אדם. (כך מצאתי).

תקונא תלתין ושתא

תקון שרשים ושפה

בראשית, שהוא שבת בראשית, שבע שבתות הן, ולכל אחת יש לו ששה ימי המעשה, וכל יום של הקדוש ברוך הוא הוא אלה שנים, זהו שכתוב כי אלה שנים בעיניך וכו'. ושבת בראשית ששת הימים שלו הם שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. שני אלפים תהו - והארץ היתה תהו, שני אלפים תורה - ורוח אלהים מרחפת על פני המים, ואין מים אלא תורה, פני המים - שני הפנים שלה, שהן מצוות עשה ומצוות לא תעשה, לכן ואדם, מיין ושמאל, ואלה הם שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור, עליהם נאמר על פן באורים כבודו יהוה, על פן ודאי, שנאמר בו ויהי כ"ו, והם שבעים, ועל שני המאורות הללו נאמר דו פרצופים זכר ונקבה. יהי אור - זה פסת, אור לארבעה עשר, ויהי אור - ראש השנה, שנאמר בו ויהי היום, כאן ויהי ושם ויהי, ובכל מקום ויהי לשון צער.

שבת בראשית נקדה בחלל שלה, (שהיא שבת ברית), י' שבת חלל, חלל את מי? את אותה נקדה, מחלליה מות יומת, למי שמכניס נכריה בחלל שלה, שהיא רשות הרבים, יין נסך זונה, ומשום זה פאן צריך יראה, וזהו בראשית יר"א שבת. זהו שכתוב איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמרו, ומי שמכניס רשות נכריה בחלל שלה, שהיא רשות הרבים, יין נסך זונה, עליו נאמר את מקדש יהוה טמא ונכרתה וכו', והנקדה הזו היא אות של שבת.

בראשית, דאיהו שבת בראשית, דהא שבע שבתות אינון, ולכל חד אית ליה שית ימי המעשה, וכל יומא דקודשא בריך הוא הוא אלה שנים, הדא הוא דכתיב (תהלים ז) כי אלה שנים בעיניך וכו', ושבת בראשית שית יומין דיליה אינון שני אלפים תהו, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח. שני אלפים תהו והארץ היתה תהו, שני אלפים תורה ורוח אלהים מרחפת על פני המים (בראשית א ב), ולית מים אלא אורייתא, פני המים תרין אנפין דילה, דאינון מצות עשה ומצות לא תעשה, חגור וסומק, ימינא ושמאלא, ואלין אינון שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח, ויאמר אלהים יהי אור ויהי אור (שם ג), עלייהו אתמר (ישעיה כד טו) על פן באורים כבודו יהוה, על פן ודאי דאתמר ביה ויהי כ"ו, ואינון שבעין, ועל תרין מאורות אלין אתמר דו פרצופין דכר ונקבא, יהי אור דא פסת, אור לארבעה עשר, ויהי אור ראש השנה, דאתמר ביה ויהי היום, הכא ויהי והתם ויהי, ובכל אתר ויהי לישנא דצערא.

שבת בראשית נקודה בחלל דילה, (דאיהו שבת ברית), י' שבת חלל, חלל למאן, לההיא נקודה, מחלליה מות יומת (שמות לא יד), למאן דעאל נוכראה בחלל דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה, ובגין דא הכא צריך דחילו, ודא איהו בראשית יר"א שבת, הדא הוא דכתיב (ויקרא יט ג) איש אמו ואביו תיראו ואת שבתתי תשמורו, ומאן דעאל רשו נוכראה בחלל (דף ע"ב נ"א) דילה, דאיהי רשות הרבים יין נסך זונה, עליה אתמר (במדבר יט יג) את מקדש יהוה טמא ונכרתה וכו', והאי נקודה

אות של ימים טובים, אות של תפלין, אות של ברית מילה, עטרת הברית, כתר של ספר תורה קוראים לו, כתר בראש כל צדיק, הנקדה שעליה נאמר אדם ותנה שהיו דו פרצופים, ועליה אמרה הלכנה אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד.

הסוד הזה נמסר לחכמי הלב, (א) (ב) היא ה' אחרונה, ששניהם י', ובה נעשו אחד, והנקדה הזו היא סתומה וחתומה בששת ימי החל. זהו שכתוב יהיה סגור בששת ימי המעשה, במה? באות ו', (ב) סתומה באות ו', בו? מות החל, וביום השביעי נפתחת לקבל את בעלה, ומשום זה הזווג של תלמידי חכמים משבת לשבת, ויורשים נשמות קדושות חדשות לבניהם.

ומשום זה הנקדה נקראת בתולה, ואיש לא ידעה, כשהיא גל (א) נעול מען חתום, עד שנפתחת לבעלה, וכשהיא סתומה, נקראת יראה, בכל ששת ימי החל שהיא סגורה ושמורה בעשר אמירות ושלשים ושנים אלהים, שהם ארבעים ושנים אותיות הגבורה, ששם בינה, בשבת ויכלו השמים, ויכלו החסד של תימן כולל שבעים ושנים שמות, ששם חכמה, כמו שאמרנו הרוצה להחכים ידרים. יראה בששת ימי החל, איש אמו ואביו תיראו, אהבה בשבת, כפד את אביך ואת אמך. כשנפתחת לבעלה נקראת אהבה, ומראה ואהבה נתנו מצוות עשה ולא תעשה.

תקון שבעה ושרשים

בראשית הוא בריית, ודאי כשהוא בלבושים של הקלפות הללו שהן עולה ופריעה, שם צריך יראה, ועליהם נאמר לא

איהי אות דשבת אות דימין טבין אות דתפלין אות דברית מילה, עטרת דברית, תגא דספר תורה קרינן ליה, כתרא בריש כל צדיק, נקודה דעלה אתמר אדם ותנה דהו דו פרצופים, ועלה אמרה סיהרא אי אפשר לשני מלכים שישתמשו בכתר אחד.

רוא דא לחימי לבא אתמסר, (דא) (נ"א ד' (א) איהו ה' בתראה, דתרווייהו י', ובה אתעבידו חד, והאי נקודה איהי סתימא וחתומה בשית יומין דחול, הדא הוא דכתיב (יחזקאל מו א) יהיה סגור ששת ימי המעשה במאי באת ו', (ב) סתים באת ו' בו' יומי דחול, וכיומא שביעאה אתפתחת לקבלא לבעלה, ובגין דא זווגא דתלמידי חכמים משבת לשבת, וירתין נשמתין קדישין חדתין לבנייהו.

ובגין דא איהי נקודה אתקריאת בתולה ואיש לא ידעה (בראשית כד טז), פד איהי גל (נ"א) נעול מען חתום (שיר ד יב), עד דאתפתחת לבעלה, וכד איהי סתימא אתקריאת יראה, בכל ו' יומי דחול דאיהי סגירא ונטירא, בעשר אמרון ול"ב אלהים דאינון מ"ב אתון דגבורה, דתמן בינה, בשבת ויכלו השמים, ויכלו חס"ד דימינא כליל ע"ב שמהן, דתמן חכמה, כמה דאמרן הרוצה להחכים ידרים, דחילו בשית יומין דחול איש אמו ואביו תיראו (ויקרא יט ג), רחימו בשבת כפד את אביך ואת אמך (שמות כ יב), פד אתפתחת לגבי בעלה אתקריאת אהבה, ומדחילו ורחימו אתיהיבו פקודין דעשה ולא תעשה.

תקונא שבע ותלתין

בראשית איהו בריית, ודאי פד איהו בלבושים דאלין קליפין דאינון

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשְׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמְּלָכִים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנַּחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אבוקרי אידיד? ארצות אמת? אבר מצובה? אמתנה?
אמת ביום הפואדט? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

5 ש"ח

5 ש"ח

